

Pastisseria RAGA Major, 105 - Telèfon 72 03 53 ULLDECONA	BAR EL REBOST Carrer Calvari, 57 - Tel. 57 32 18 ULLDECONA	Video-Foto MILLAN EUROCHROM - Laboratori Fotogràfic Distribuïdor Videos JVC Avgda. Ramon Salomón, 19 - Tel. 72 03 63 ULLDECONA
COOPERATIVA AGRÍCOLA D'ULLDECONA, S.C.C.R.L. OLI VERGE D'OLIVA ACOMONT Vendes: Major, 175 - Tel. 72 00 07 - ULLDECONA	SUMINISTROS "LA SÉNIA" JOAN CORDOBA I SERRA Materials Construcció - Decoració LA SÉNIA - ULLDECONA	Mobles A R N A U Sant Lluc, 12 - Major, 82 Tel. (977) 72 03 58 ULLDECONA
Pastisseria millán Major, 115 - Tel. 72 02 82 ULLDECONA	 C.B. ELECTRODOMÈSTICS c/ major, 153 - tel. 72 06 38 - 43550 ulldecona (montsia)	 MÉS DE 30 ANYS DINS DEL MÓN IMMOBILIARI Tel. 57 31 36 ULLDECONA agilitat i gestió immobiliària
Carnisseria OLGA Major, 160 - Telèfon 72 04 64 ULLDECONA	Fusteria LAVEGA-BOSCH, C.B. Avgda. Escoles, 5 - Tel. 72 11 37 ULLDECONA	RESTAURANT - HOTEL Bon Lloc Antigua Ctra. Vinaroz, s/n. Tels. (977) 72 02 09 - 57 30 16
SOLISAN, S.L. Agente de Seguros MAPFRE C/ Sant Antoni, 28 - Tel. 72 03 37 43550 ULLDECONA (Tarragona)	 REPORTATGES FOTO/VIDEO INDUSTRIAL I MÚSICA Calvari, 2 - Tel./Fax 57 32 29 43550 ULLDECONA	Oficina Tècnica LO y SA Major, 111 - Telèfon 72 00 48 ULLDECONA
 CLAUDIA LLIBRERIA - PAPERERIA OBJECTES DE REGAL - PREMSA C/ Sant Antoni, 13 - Tel. 72 05 56 ULLDECONA	R. GRAU, s.l. FERRATGES PER A MOBLES Major, 104 - Tel. 72 06 87 - Magatzem: Ctra. Tortosa, s/n. Tels. 72 01 89 - 72 06 20 - FAX 72 11 15 43550 ULLDECONA (Tarragona)	Merceria, Perfumeria i Cosmètica Tel. 72 05 81 - ULLDECONA

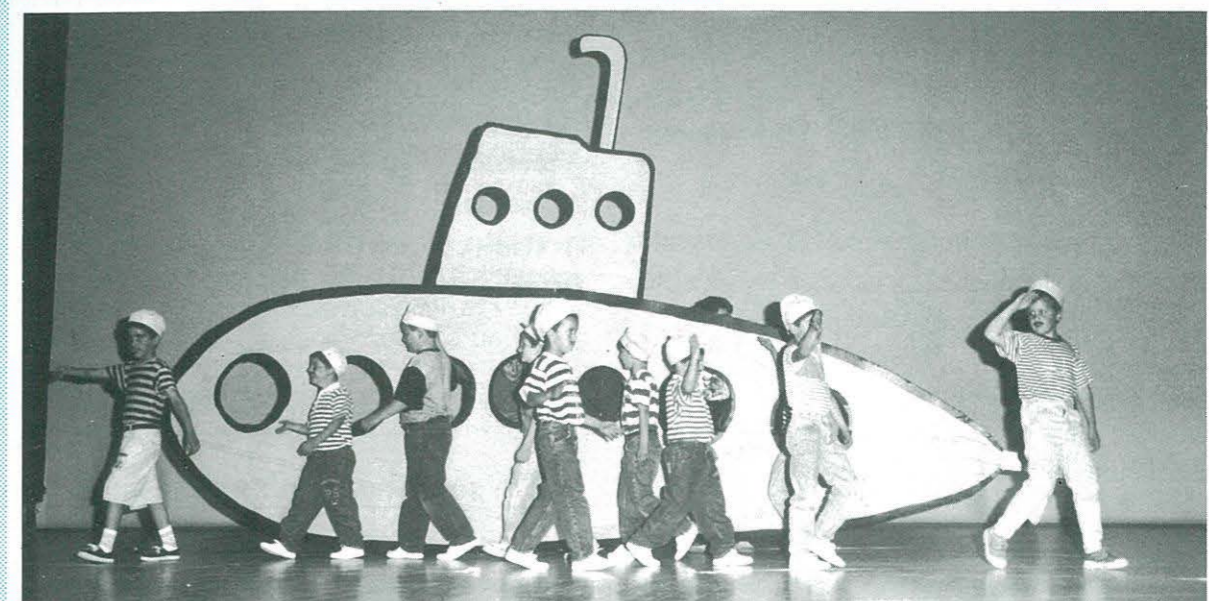

MAIG-JUNY 1995

Preu: 150 Ptes.

NÚM. 78

FESTIVAL INFANTIL

Lliurament premis XXIV CONCURS LITERARI
 —
 Pàgs. 2-6

ESTIMAR LA NATURA
 —
 Pàg. 7

FESTIVAL INFANTIL
 —
 Pàgs. 8-9

NOVETATS FILATÈLIQUES
 —
 Pàgs. 10-11

Na LAIA CAMPI i ALBAREDA. La nostra pubilla per a les properes festes

Lliurament de premis del XXIV CONCURS LITERARI "SANT JORDI"

El passat 23 d'abril es va fer a la Casa de Cultura el lliurament dels premis als guanyadors del XXIV Concurs Literari "Sant Jordi". Com sempre hem d'agrair a tots els participants la seva col.laboració, així com també el treball realitzat pel jurat, que aquest any estava format per: Na Mª Carmen Ausensi, Na Xelo Gauxachs, N'Esther Saenz, Na Mª Cinta Caballer, Na Mª Cinta Vizcarro, Na Montse Salvatella, En Jaume Coll, En Francisco Grangé i En José A. Lázaro.

Com sempre han donat suport a aquest concurs l'Ajuntament d'Ulldecona i el Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya.

A continuació publiquem els primers premis recordant que els treballs publicats no han estat rectificats i ens limitem a copiar l'original.

CATEGORIA A

"El castell màgic"

- 1er Premi:** PILI CANALDA PASTOR
2on Premi: Mª JOSÉ FORCADELL PERIS
3er Premi: EDUARD GALIÀ BELTRAN
Accèssit: LARA JOAN-CAMPS CASTELL
Accèssit: Mª ISABEL QUEROL QUEROL
Accèssit: IRENE VERGE FERRÉ
Accèssit: CLARA ROCA MILLÁN
Premi Soci: NÚRIA ITARTE SOROLLA

CATEGORIA B

"Què faries per conservar el bosc"

- 1er Premi:** ANNA BÓVEDA FORCADELL
2on Premi: ESTHER RAGA CARCELLER
3er Premi: MARIA CIUDAD SALES
3er Premi: MARTA GALIÀ BELTRÁN
Accèssit: ROSA Mª MITJAVILA
Accèssit: ÀNGELS SARIÓ GRAU
Accèssit: LAURA ROIG VERICAT
Premi Soci: JORDI BELTRÁN FOLQUÉ

CATEGORIA C

"Un somni que m'agradaria que es fes realitat"

- 1er Premi:** IRENE RICART PUIG
2on Premi: RAQUEL CALLARISA BEL
3er Premi: BIBIANA BELTRÁN LLUCH
3er Premi: JOSEP RAFEL ROIG SUBIRATS
Premi Soci: MARC SABATER ROYO

CATEGORIA D

"Que és de la meva vida?"

- 1er Premi:** DAMNA PRUDENCIO FONT

CATEGORIA A

EL CASTELL MÀGIC

Hi havia una vegada un home molt ric que vivia a un castell, no li agradava ni els nens, ni les nenes, no li agradava la gent, resum sols pensava en ell i no li agradava ningú. Ell tenia un paradís tot ple de quadres, i hi havia pintats llocs deserts on tot era terra, munts de terra.

Als nens els agradava molt aquell lloc, era misteriós; Quan un

nen saprogimava a la porta dentrada amb cara feliç o cara de por El home ric, que es deia Ramón, Es cubria en un llansol Blanc i empeitava al pobre infan fins que l'atrapava i el posava a una gavia de ferro robellat. Un dia la cuidadora del castell que era la revesyaya d'en Ramon li va bolear donar-li un escarment perque quan ella encara vivia era molt feliç amb els nens cada dia un nen la visitava i jugava una bona estona amb ella.

Agi que és va fer de dia la Maria, "que era la revesyaya d'en Ramon", Es va convertir amb esser viu, i li va dir:

- Ola Ramon! que em coneiges?
- No!, voste ja pot surti d'aquí!
- No, No, soc la teva revesyaya, la guardianta del castell i et vull dir una cosa, Si et tornes a portar malament amb un nen te les voras amb mi.
- Ja! Que tú eres la meva revesyaya? no diguis ximpleries la meva revesyaya es morta.
- Be, ja veurem Si es morta o no. Ja Ja Ja diu la avia amb veu vaiga, Escla que soc morta.

A la tarda la avia és comberteig en nena i sapropa a la porta i...

- Bine! marrec, cavaquí! Ja veuras quan tatrapi. Diu En Ramón.

- Neru!, Neru!, Neru!, No m'ha traparas i mes tarrebras. En Ramon pensa per dins:

- I si aquella vella Raviosa era la meva revesavia, I si te raó la noia, No, deu ser que tindre temo i en Ramón may no te por.

Correns, Carres en Ramon S'entravanca amb una pedra i és fa un cop al cap.

La Maria segueix correns com una vaiga cridant:

- En Ramón no matrapara may perque es un cap sigrany!

- En Ramon li diu a la Maria:
 - Ola! com et diuen, ami em diuen Pepet aqui li dius eigo tan, tan lleig.

La Maria és que da amb la boca oberta i pensa li he curat tots els mals des dara em posaré dins d'una llantia i hem dedicare a ser geni.

La Maria ba fer el que va dir i el seu amo es dia Ramon.

En ramon es va pintar el castell amb colors molt alegres i va se sempre mes amic dels nens.

CATEGORIA B

¿QUE FARIES PER CONSERVAR EL BOSQ?

No sé si em co-neixeu, en fi, perquè ho sapigueu sòc una nena que visc tot sola en una caseta de camp.

La casa és molt petita però, té: una habitació amb un llitet petit però còmode, més cap a l'esquerra tinc una petita cuineta amb menjar molt sabrós, en front de la cuineta hi ha un petit lloc on jo rento la roba i la deixo neta com una plata, al costat

d'on rento la roba està situada una petita, redona i baixeta taula.

- ¡Ah! Nom'havia recordat de dir-vos que comparteixo la casa amb la meva gateta anomenada "TITSI". Ja que ara sabeu tot sobre la meva casa hos vaig a contar una història que em va pasar a mi i a la meva gateta.

Era un dia com un altre que em vaig despertar, em vaig vestir i vaig fer un bon esmorzar.

Jo i la meva gateta vam anar al bosc que feia molt de temps que no anavem.

Anavem estavem somiant les dos dalt dels núvols que agafariem flors, sentiriem cantar els pardals...

Vam arribar al bosc i vam sentir un soroll molt fort i estrany. (Ens vam quedar parats).

Sabeu que era? Doncs era els homes que tallaven arbres, uns altres mataven pardals i uns altres que feien fàbriques als boscos, els fums, els residuos tirats al riu, perjudicaven la vida al bosc.

PRODUCTES I SERVEIS INFORMÀTICS

VENDA I PROGRAMACIÓ D'ORDINADORS
 EQUIPS D'OFICINA
 PROGRAMES A MIDA I STANDARD

SYSTEMS PARTNER

Plaça Sales i Ferré, 14
 Telèfon (977) 57 32 57 - Fax (977) 72 08 97
 43550 ULLDECONA (Tarragona)

CAIXA D'ESTALVIS I PENSIONS DE BARCELONA

→ Això va passar successivament. ¡Estava asustada! Cada el bosc quedava cada dia més malament.

Fins que un dia vaig dir, Prou! Això s'ha d'arreglar. Vaig anar a un poblet anomenat "SAVIDURIA".

Vaig preguntar-li al savi més vell de tots i em va dir a l'ore - ¡Bsbsbsebsabse! es un secret. Vaig seguir els seus passos.

Primer: Vaig cridar tots els ocells del bosc, vam fer una reunió: El dia que van vindre els homes mata-ocells els vam donar un xarop que es deia "XATX'U" Al cap de tres segons els mata-ocells estaven de la nostra banda.

Després: Vaig anar al bosc vaig parlar amb els arbres. Quan van vindre els talla-arbres els vam donar una pastilla anomenada "FILIGROS" Al cap de tres segons els mata-arbres és van quedar de la nostra banda.

Més tard: Als homes contaminadors els vaig donar la poció "MISTUSSI" Al cap de tres segons es van posar de la nostra banda.

Així he intentat de conservar el bosc.

Vosaltres ho podeu fer preguntant-ho a qualsevol persona que sapigues sobre això.

CATEGORIA C

UN SOMNI QUE MAGRADARIA QUE ES FES REALITAT

No sé perquè, però m'agradaria poder viure sota l'aigua, i no vull dir ésser una sirena, com totes les nenes han somiat alguna vegada en la seua infància, sinó poder humà amb la capacitat de viure sota el mar, sense la necessitat d'haver de sortir a respirar quan se li acabés l'aire. I és per això, que quan aquell mag de la fira em va dir

que tanqués els ulls i somiés, amb alguna cosa, el meu cervell es va deixar anar, primer amb un xic de por i després amb més seguretat, cap al fons del mar imaginari. Sentia una veu que em deia que em deixés portar, i així ho vaig fer. Una forta corrent se m'emportava cap al fons i vaig sentir com l'estòmac se'm cargolava. Era

com aquella vegada que vaig anar al parc d'atraccions i vaig pujar a la "muntanya russa". Les pessigolles van fer que m'escongís i quan vaig arribar al fons, era ja un peix. Primer em vaig estranyar. Vaig tancar els ulls, vaig contar fins a deu i els vaig tornar a obrir. Res no havia canviat. Els meus braços i cames eren ara unes fines aletes i la meua pell es va transformar en escates. Primer no sabia molt bé com fer funcionar el meu nou aparell locomotor. Però només vaig haver de fixar-me com ho feien els altres peixos i imitar-los. Primer es va convertir en un repte que havia d'assolir però després es va fer molt divertit i ho vaig agafar com un joc. Els altres peixos em miraven estranyats però m'era igual.

Havia de disfrutar éssen un peix, perquè tenia el presentiment que prompte s'acabaria. Per fi, em vaig cansar. Em vaig quedar quieta en una corrent deixant que se m'emportes, però en aquell moment vaig veure que els altres peixos marxaven espantant. Jo, que no entenia res, seguia passejant per allí, fins que un peix de més o menys la meua mida em va empenyer a seguir-lo. Jo, estranyada, em vaig deixar portar. Al cap d'una estona de corregudes, la velocitat de l'altre peix va disminuir, fins que es va parar per complet. Llavors em va fer una petita rialla i em va preguntar:

- Eii! Que volies, que se't mengés el tauró? Sembla que siguis d'un altre món!

- Si sabessis d'on soc, -li vaig dir.

- Que ets un extraterrestre d'un altre planeta? -em va dir amb to irònic.

- Encara que t'ho digui no t'ho creuràs -li vaig respondre- Ni jo mateixa m'ho acabo de creure.

- Explica-m'ho i jo et diré si m'ho crec o no.

Jo, li vaig explicar de com havia anat a la fira amb la colla i en una caseta on hi havia un mag, m'havia transformat en peix.

Ell, que m'escoltava amb molta atenció, va fer el silenci durant uns instant. Després, em digué:

- No és una història tan estranya. Tots els que estem aquí, som humans convertits en peixos perquè era el seu desig. Durant molt de temps, em "mag Superior" enviava aquí a la gent per fer complir el seu desig... durant un dia. Però ara les coses han canviat. El mag Farrel, que abans era ajudant del mag Superior, es va revoltar i va venir aquí i ara, amb la seva magia, fa que no puguis tornar a sortir.

Va ser com si em caigués una gerra d'aigua freda al damunt bé, això no pot ser perquè ja estic dins de l'aigua, però és una expressió. No podia ser. El que en principi havia d'ésser un dia divertit, ara podia canviar-me la vida. Llavors, li vaig preguntar:

- I, no hi ha cap manera de sortir.

- Només n'hi ha una, però és remota -em digué- Es prendre-li al mag la clau que porta penjada al coll.

Ésser peix era el meu somni, però ésser humà m'agrada més. Havia de buscar una solució i com més ràpida millor. Però els dies van passar i no trobava cap manera de poder-li treure la clau.

Però un dia, se'm va il·luminar el cervell. Mentre els guardians de la porta feien el canvi, podriem aprofitar per entrar dins al castell. Amb la col·laboració d'uns quans peixos més, vam entrar a dins amb molt de compte. Vam entrar per un passadís molt llarg. Al final, hi havia una porta. La vam obrir sense fer soroll i vam passar. Era una sala d'espills. Haviem de trobar el camí. Continuament ens donavem cops contra els miralls. Però per fi vam trobar la sortida. La sala següent era vigilada per dos guàrdies. Vam organitzar un plà. Dos dels peixos que venien amb mi van atreure'ls cap a la porta mentre els altres ens colavem dins. Haviem arribat a la sala on era el mag. Sabiem que no podriem fallar, perquè sino moriríem. Entre tots vam anar contra el mag. El vam empenyar i va caure a terra. Llavors va començar a llançar raig. Van tocar als altres peixos però jo vaig poder sobreviure. A últim moment, el peix que m'havia salvat del tauró, es va tirar a sobre del mag, tapant-li els ulls i em va dir que li prenguéss la clau al mag.

Així ho vaig fer, en el moment que el mag empenyia al meu amic i el tirava a terra, llavors jo vaig sentir un sotrac, vaig obrir els ulls i vaig veure la caseta de la fira. Llavors, li vaig preguntar al mag:

- Ha estat real, la història?

- Si tu vols sí. Si no, doncs no -em respongué.

No sabia que pensar. Havia estat tan real. Vaig decidir no contar a ningú el que m'havia passat.

Un dia, a classe, em van preguntar:

- Quin somni t'agradaria que es fés realitat?

I jo vaig respondre:

Tots poden ser reals, si saps fer funcionar la teua imaginació.

Havia comprés que aquella història havia estat un somni, però a partir d'allò vaig fer servir més l'imaginació, no només per escriure, sinó també per complir desitjos.

CATEGORIA D

QUE ÉS LA MEVA VIDA...?

Cada nit, quan m'estiro, o més ben dit, quan m'estiren al llit penso amb el meu pare i el per què del seu rebuig.

Sé, que no sóc una persona com les altres, ni el que ell esperava del seu primer fill, però tampoc ha estat capaç d'acceptar allò, que per atzar de la vida li ha tocat.

Jo, al principi era una nena normal i em refereixo a quan era

dins la panxa de la mare.

El part es va complicar, però ni els metges se'n van adonar de que jo patia una deficiència.

Em sembla que va ser quan tenia dos anys, la mare veia que no em comportava com la resta de la mainada. Jo no parlava -només emitia sons-, no caminava, no menjava sola ni ho intentava, i així un seguit de coses. Però en cap moment se'l's havia acudit portar-me al metge fins llavors.

Als dos anys i mig se'n va diagnosticar paràlisi cerebral.

La primera cosa que van fer va ser buscar-me una cangur, ja que per al prestigi de la nostra família no era convenient que les visites em veïessin. (Això m'ho han explicat).

El primer que jo recordo és com jugava amb la Rosa.

La Rosa va ser la meua cangur fins als 17 anys. Venia cada dia. Quan jo em despertava ja era allà, i a l'hora de ficar-me al llit era ella qui em deia bona nit.

De fet, als cinc anys, quan un matí m'estava fent pipí i ningú responia als meus crits, me'n vaig adonar que la Rosa no era res meu, que ella no vivia amb mi, a la mateixa casa.

Una casa de l'Eixample de grans portes (i sort d'això, sinó la meua cadira tindria greus problemes per a "caminar"), sostres alts i passadissos immensos amb portes a un i altre cantó.

Si xisclaves des d'una punta de la casa, algú que hagués estat a l'altre extrem ni se'n hagués enterat.

El meu pare, diputat de professió és un senyor baixet, rodonet, amb bigoti ben retallat, mig calb i que ara deu rondar els 60. La meua mare és prima, morena de cabell i té la pell blanca com la llet. Com es veu l'edat és l'única cosa que tenen en comú.

La mare, va haver de renunciar a mi, ja que per al pare jo era la desgràcia de la casa, una filla no desitjada, així que l'obligà a fixar una sèrie de normes després d'haver fet triar a la mare entre ell i jo. Sens dubte el va escollir a ell. Si no ho feia es veia al carrer, sense treball, sense diners, sense casa i amb una filla que no podia valdre's per sí sola.

Les normes fa vint-i-nou anys que estan establertes, encara que en alguns moments s'oblidin una mica. Una d'elles entre les moltes que em fan sentir inútil i menspreada, és la de menjar a la cuina.

Cada dia, el meu esmortzar, dinar i sopar el faig en una taula de fusta on a la meua dreta hi ha la cuinera i a la meua esquerra la cangur que em fica el biberó a la boca. I, au, a engollir el menjar!. A la mateixa hora, el pare, la mare i els meus dos germans són al menjador en una taula de fusta de pí, amb coberts de plata i les seves cadires reposen sobre la moqueta que en part és la causa de que jo no faci els àpats amb ells, ja que sóc un "monstre" que babejo i les babes embruten. A part, no és gens agradable per a la família veure'm engollir el menjar triturat i babejant alhora i ja seria impensable que algún membre dels que seuen al menjador em fiqués el biberó a la boca.

De fet tot plegat és bastant depriment. Un diumen-

PROGRAMES, REVISTES,
TARIFES DE PREUS, CATÀLEGS,
TALONARIS ALBARANS, FACTURES
TAPES D'ANELLES,
I TOT TIPUS D'IMPRESOS
COMERCIALS I PUBLICITARIS

gràfiques
montsià

C/. Migdia, 9 - Tel. i Fax (977) 57 31 60
43550 ULLDECONA (Tarragona)

→ ge al mes dino amb ells i el meu pare, a part d'insults i grolleries, l'únic que em diu quan acabem de dinar és: "Adèu Arantxa, fins després!", mentre als altres els fa un petó. Aquest "després" significa dos dies com a mínim.

I no parlem de quan venen visites!. Aleshores la meva cangur té ordres estrictes de no treure'm de la meva habitació ja que el pare em classifica de "monstre" no apte per a mostrar.

El més curiós de tot, és que nomès la meva família em veu així. Les cangurs que he tingut, excepte dos o tres, sempre han estat encantades i de fet segueixo el contacte amb elles. Per exemple, la Rosa, quinze anys més gran que jo, a part d'haver viatjat juntes, cada dissabte em convida a passar el dia amb ella. Dino, faig la copeta, em porta a passejar i sovint torno a casa seva per sopar i aleshores ve el més divertit.

Primer, preparem el sopar i després començen a aparèixer amics de la Rosa. Té uns amics guapíssims, que si jo pogués...

Es increïble com aquesta gent, la Rosa, el seu marit, els seus amics,... em veuen quasibé com una persona normal mentres tant a casa meua em rebutgen.

Suposo que és difícil d'entendre com una noia amb paràlisi cerebral pot comunicar-se amb persones "normals", però, de fet, jo penso igual que tothom, sento igual que tothom, tinc desitjos sexuals igual que tothom. Parlo, no igual que tothom, però amb el temps se m'arriva

a entendre o bé utilitzo l'unicorn i una fusta on hi ha l'abecedari i puc mantindre converses. Escric com tothom, no amb les mans, però sí amb un unicorn i el teclat d'un ordinador, com ara, per exemple.

El que vull dir és que sóc igual que qualsevol persona, l'única cosa és que el meu cos està paralytitzat i condemnat a ser transportat per una cadira... eternament.

No puc parlar, però sí comunicar-me, no puc mastegar però puc donar petons d'agraïment a la persona que em doni el menjar,...

La meua espina clavada, la família, és una cosa que he intentat de superar. He provat que funcioni, que m'acceptin, que m'estimin tal com sóc, però sé que són esforços inútils.

Ara mateix, asseguda davant l'ordinador de l'habitació, penso en tots aquests anys i el que ha estat la meua vida i m'agafen ganes d'obrir la finestra i llançar-m'hi, però com no ho puc fer, em quedaré aquí asseguda.

Com cada dia, tocaré el timbre d'emergència. La Laura, la cuinera, vindrà, apagarà l'ordinador i em ficarà al llit...

Suposo que això quedarà enregistrar aquí dins de la resta de la meua vida. Potser, dintre d'uns anys ho llegiré i tant de bó pugui riure i dir: "Això, ja pertany al passat!".

ARANTXA

SINERA 1995

Sinera és un programa informàtic en disc que ha estat editat pel Departament d'Ensenyament de la Generalitat, aquest programa disposa de molta informació sobre diversos camps de la cultura. Entre les milers de dades que conté també hi ha una sinopsi sobre el llibre que va escriure Mª Joana Minguet Itarte, titulada "Allà baix a l'era". Ens alegrem per aquesta notícia, ja que Mª Joana ha entrat en la història de la cultura catalana i amb ella també el C.C.R., ja que a aquest també el menciona aquest programa com a editor del llibre.

ESTIMAR LA NATURA

AGOST

El nom actual del mes prové de l'emperador August, però no el van escollir perquè hagués nascut en aquest mes, sinó per haver-hi coincidit els fets més afortunats de la seva vida. Com que Julià tenia 31 dies i agost només 30, es va pensar que calia afegir-ne un altre, no fos cas que August per res aparegués inferior a Juli.

(Ex. Bnl.)

24 d'agost, Sant Bartomeu.

Refrans

"Totes les llàgrimes que Sant Bonaventura pot plorar el mantell de Sant Bartomeu les ha d'eixugar."

"Per Sant Bartomeu rosada freda tindreu."

"Sant Bartomeu clar i sense dany tardor pròspera enguany."

Card sant (Cnicus arvensis)

Card d'ase (Carduus acasthoicles)

Bufassa (Onopordon acanthium)

Setembre

Setembre era el setè mes del calendari romà, però per a nosaltres representa el novè. Els anglosaxons l'anomenaven "gerst-monath", és a dir, mes de l'ordi.

Dies festius

21 de setembre, Sant Mateu.
29 de setembre, Sant Miquel.

Refrans

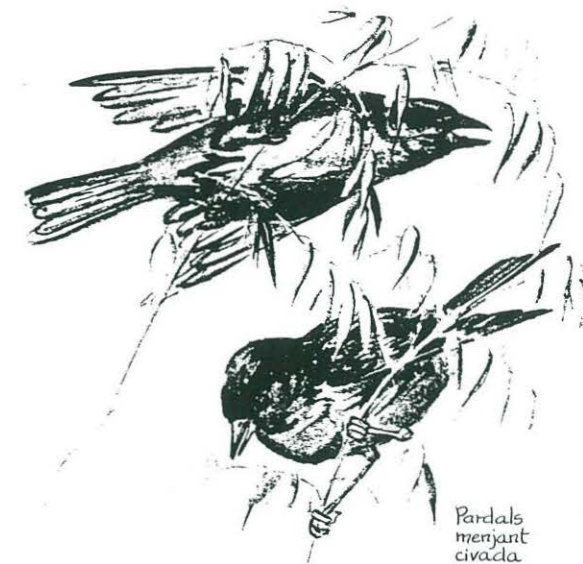
"Setembre bo està serè del dia primer al trentè."

"Planta arbres per Sant Miquel i mana'ls que creixin, planta'ls per la Candelera i els bo hauràs de suplicar."

"Setembre bufa dolçament fins que al rebost les fruites tena."

"Per Sant Mateu la rosada sembla neu."

"Setembre asseca l'aljub o s'enduu els ponts."

Pardals menjant civada

CAJA DE MADRID

CAIXA D'ESTAVIS

EL FESTIVAL INFANTIL DEL 4 DE JUNY

El passat dia 4 de juny, i dins del marc de la III Setmana de Cultura Catalana, el Centre Cultural i Recreatiu va organitzar, el ja tradicional Festival Infantil.

Després d'alguns festivals, amb moltes i variades coreografies i moltes d'altres obres de teatre, ens plantejàvem un petit problema en voler fer un Festival un poc diferent, que ens pugues divertir a tots, als que l'organitzàvem, als que hi treballaven i, sobretot, als espectadors. Així que, aprofitant la voluntat dels nostres fidels actors, vàrem decidir el fer-los una obra a mida, on es proposava una forma diferent de presentar un Festival, i la vam titular "Disbauxa Teatral".

Així es van anar alternant els "esquetxos" de l'obra, amb senyores de la neteja, director, regidor, tramoies, perruquera i maquilladora, presentadors estrelles, fins i tot un "romano", amb les coreografies de tots els nens i nenes. Cançons de tota mena per a tots els gustos es van anar succeint: "Pren molta fruita", "El submarí groc", "La caixa de música", "Dormint en el cotxe", "Roc del cocodril", "Cantant sota la pluja" i, per a finalitzar, les noies més grans ens van ballar una famosa melodia de Broadway titulada "Chorus line" un total de fins a seixanta-dos nens ens van fer gaudir d'una meravellosa tarda de diumenge.

Hem de fer especial esment en el punt de que es meravellós treballar amb aquesta colla de gent jove i infants. El que s'aprèn en convivència i compartir, pensant que en el teu propi èxit està el de tots, és el més important per als joves i grans que tenen l'orgull de compartir una experiència com aquesta. Per a tots els ballarins, ballarines, actors i actrius només dues paraules: sou fantàstics.

S.G. i M.J.R.

Mesos MAIG/JUNY

CÓMICS. PERSONAJES DE FICCIÓN

Fecha de emisión: 4 de Mayo de 1995.
 Procedimiento de impresión: Huecograbado.
 Papel: Estucado, engomado y fosforescente.
 Valor postal: 30 pesetas (El Capitán Trueno) y 60 pesetas (Carpanta).
 Efectos en pliego: 50.
 Formato: 40,9 x 28,8 mm. el de 30 ptas. y 28,8 x 40,9 mm. el de 60 ptas.
 Tirada: 2,5 millones de cada uno.

EUROPA. PAZ Y LIBERTAD

Fecha de emisión: 5 de Mayo de 1995.
 Procedimiento de impresión: Huecograbado.
 Papel: Estucado, engomado y fosforescente.
 Dentado: 13 3/4.
 Valor postal: 60 pesetas.
 Efectos en pliego: 50.
 Formato: 40,9 x 28,8 mm.
 Tirada: 5 millones.

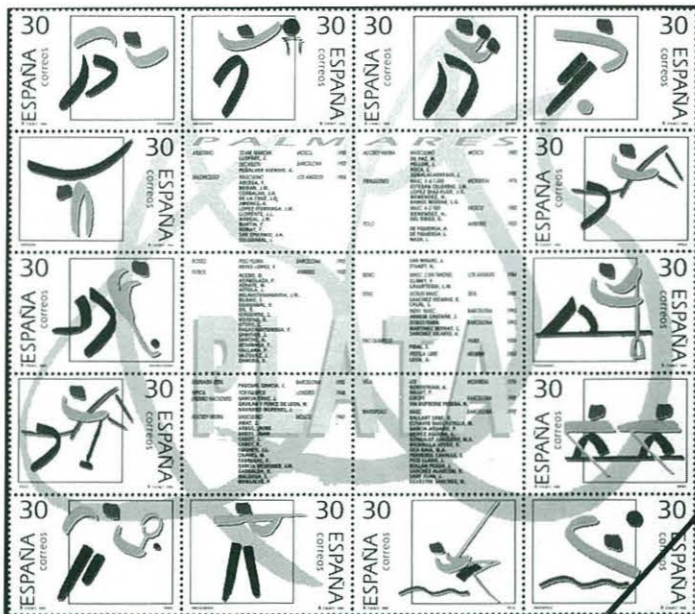

EFEMÉRIDES. CENTENARIO DEL CINEMATÓGRAFO.

Fecha de emisión: 12 de Mayo de 1995.
 Procedimiento de impresión: Calcografía.
 Papel: Estucado, engomado, mate y fosforescente.
 Dentado: 13 3/4.
 Valor postal: 19 pesetas.
 Efectos en pliego: 50.
 Formato: 40,9 x 28,8 mm.
 Tirada: 2,5 millones.

DEPORTES. OLÍMPICOS DE PLATA.

Fecha de emisión: 2 de Junio de 1995.
 Procedimiento de impresión: Huecograbado.
 Papel: Estucado engomado y fosforescente.
 Dentado: 13 3/4.
 Valores postales: 14 sellos de 30 pesetas cada uno y 6 viñetas.
 Efectos en pliego: 56 sellos y 24 viñetas
 Formato del sello: 40,9 x 28,8 mm.
 Tirada: 2 millones.

EFEMÉRIDES. CENTENARIO DE LA ASOCIACIÓN DE LA PRENSA DE MADRID.

Fecha de emisión: 12 de Mayo de 1995.
 Procedimiento de impresión: Offset.
 Papel: Estucado, engomado y fosforescente.
 Dentado: 13 3/4.
 Valor postal: 30 pesetas.
 Efectos en pliego: 50 sellos.
 Formato del sello: 40,9 x 28,8 mm.
 Tirada: 2,5 millones.

ORGANISMOS INTERNACIONALES.- ONU, FAO Y OMT

Fecha de emisión: 26 de Junio de 1995.
 Procedimiento de impresión: Huecograbado.
 Papel: Estucado, engomado y fosforescente.
 Dentado: 13 3/4.
 Valores postales: 60 pesetas cada uno de los tres efectos.
 Formato sello: 40,9 x 28,8 mm. y 28,8 x 40,9 mm.
 Efectos en pliego: 50. Tirada: 5 millones de cada efecto.

SERIE BÁSICA. JUAN CARLOS I.

Procedimiento de impresión: Huecograbado.
 Papel: Estucado, engomado y fosforescente.
 Dentado: 13 3/4.
 Valor postal: 10, 19, 30 y 60 pesetas.
 Efectos en pliego: 25 grupos de 4 sellos, más dos viñetas.
 Formato: 21,5 x 24,9 mm.

ANDORRA. EUROPA. PAZ Y LIBERTAD.

Fecha de emisión: 8 de Mayo de 1995.
 Procedimiento de impresión: Huecograbado.
 Papel: Estucado, engomado y fosforescente.
 Dentado: 13 3/4.
 Valor postal: 60 pesetas.
 Efectos en pliego: 24.
 Formato: 40,9 x 28,8 mm.
 Tirada: 650 mil.

ÉS BALL

És ball agafar-la del tall i portar-la per llocs armoniosos, abraçar-la i gronxar-la com cal per deixar-la en sospirs melangiosos. És ball el contar-li a l'orella aquell somni etern de l'estiu, agafar-li el clos de parpella per a fer del seu cap tot un niu. És ball oscil·lar per la neu i emportar-te la fresca mirada, amagar-la i veure't hereu de plaer, la dolçor i la calma. És ball fer amanysacs i tocar-la i sentir bategar el cor seu, veure néixer escalfor a la galta i voler ser el cos seu el cos teu. És ball posar el llavi a la cara

per deixar-li l'esclat d'una flor, construir el pensament una casa per obrir-la al pas de l'amor. És ball oferir-li de cor un seguit d'emocions agradoses, fer-li prendre de l'aire conhort i oferir-li de grat nostres coses. És ball de tancar la finestra per deixar el soroll al carrer, apagar aquella llum sempre encesa i prendre i donar i no ser res. És ball el desar-la a l'armari al damunt d'un gruiçut de papiers esperant el segrest d'aquells varis inconeguts lladregots i drapaires.

JOSEP

* ESTUDI
 * REPORTATGE
 * FOTO INDUSTRIAL
 * GRAFISME

ULLDECONA
 MAJOR, 60
 Tel. 72 0057

Fundat l'any 1947

EDITAT AMB LA COL·LABORACIÓ DE LA DIPUTACIÓ DE TARRAGONA I DE LA GENERALITAT DE CATALUNYA

DIRECTOR:

Josep M.ª Alzamora Sanz

CONSELL DE REDACCIÓ:

Francesc Itarte Vericat
 Josep Lluís Cabañas Vidal
 Joan J. Roca Labernia
 Jaume Coll Arnau
 Josep A. Lázaro Puente
 Isabel Bobes Castell
 M.ª Cinta Caballer Meseguer

DIBUIXOS:

Joan Riba i Costes

NOTES:

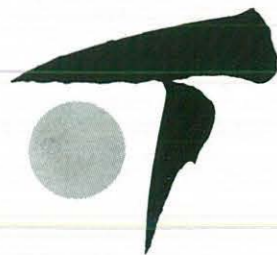
- El Consell de Redacció agraeix totes les col·laboracions, però es reserva el dret de la seva publicació.
 - Aquesta revista, no es fa responsable de les publicacions que no vagin signades pel Consell de Redacció.
 - L'exclusiva responsabilitat del text publicat ve identificat per la seva firma.

Edita:

CENTRE CULTURAL I RECREATIU D'ULLDECONA.
 C.I.F. G - 43103332
 Major, 147, 1r. - Apartat Correus 52
 Tel. 72 05 81 - 43550 ULLDECONA
 D.L.: T. 1227 - 1982

Imprimeix: gràfiques montsià

C/. Migdia, 9 - Tel./Fax (977) 57 31 60
 43550 ULLDECONA (Tarragona)

Caixa Tarragona